

Ks. prałat Carl Ulitzka - życiorys

24 września 1873 r. – narodziny w Jaroniowie, współcześnie dzielnicy Baborowa.nauka w szkole ludowej, a następnie w Królewskim Gimnazjum Ewangelickim w Raciborzu (współcześnie zespół szkół przy ul. Gimnazjalnej), ukończone 22 kwietnia 1893 r. uzyskaniem świadectwa dojrzałości.

1893-1897 – studia teologiczne na Wydziale Teologii Katolickiej Uniwersytetu we Wrocławiu i Gazu.

21 czerwca 1897 r. – przyjęcie święceń kapłańskich z rąk biskupa wrocławskiego ks. kard. Geoga Koppa we Wrocławiu.

1897-1901 – praca duszpasterska jako wikariusz parafii w Kluczborku.

1901-1910 – posługa proboszcza parafii pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa w Bernau w Brandenburgii, budowa kościoła w Bernau – konsekracja we wrześniu 1908 oraz Biesenthal – konsekracja w październiku 1909 r.

15. marca 1910 r. – objęcie kanoniczne parafii pw. św. Mikołaja w Raciborzu.

1. listopada 1918 r. – poświęcenie pomnika Matki Bożej Bolesnej upamiętniającego parafian poległych w czasie wojny na cmentarzu parafialnym przy ul. Głubczyckiej.

1918 r. – wydzielenie z terytorium parafii na Starej Wsi jednostki duszpasterskiej z własnym duszpasterzem (lokalia) w Studziennej, a w 1929 r. przekształcenie jej w samodzielną parafię.

16 grudnia 1918 r. – założenie Katolickiej Partii Ludowej (Katholische Volkspartei – KVP), będącej częścią partii Centrum na Górnym Śląsku. Ks. Ulitzka był przewodniczącym KVP do czasu jej rozwiązania w 1933 r., od czerwca 1924 r. do 1933 r. należał do zarządu frakcji Centrum w Reichstagu i był rzecznikiem interesów Górnego Śląska.

1919-1920 – poseł do Weimarskiego Zgromadzenia Narodowego.

1920-1933 – poseł do Reichstagu z ramienia partii Centrum.

1922-1924 – z ramienia partii Centrum poseł w parlamencie Pruskim.

Kwiecień 1919 r. – członek niemieckiej komisji pokojowej jako ekspert w sprawach Górnego Śląska, w czasie III powstania śląskiego członek niemieckiej Komisji Dwunastu (*Zwölferausschuss*), która pertraktowała w sprawie zawieszenia broni. Nawoływanie do sprawiedliwości, umiarkowania i poszanowania bliźnich w duchu nauki Kościoła.

1921 r. – dzięki staraniom ks. proboszcza C. Ulitzki sprowadzenie do Raciborza sióstr Służebnic Ducha Świętego, które osiedliły się na terenie parafii w pobliżu kościoła Matki Bożej przy ul. Starowiejskiej.

21 czerwca 1922 r. – nadanie tytułu honorowego obywatela miasta Raciborza.

3 września 1922 r. – utworzenie w wyniku referendum prowincji Górnego Śląska z siedzibą władz w Raciborzu i Opolu. Ks. Ulitzka został przewodniczącym komisji prowincji i początkowo pełnił obowiązki starosty prowincji. Dzięki staraniom ks. Ulitzki m.in. powstała Izba Rolnicza w Opolu, Wyższa Szkoła Rolnicza w Nysie, dokonano uregulowania Odry na południe od Wrocławia, wybudowano zbiornik an Nysie Kłodzkiej koło Otmuchowa.

1922 r. – nominacja na honorowego kanonika kapituły katedralnej we Wrocławiu.

10 lipca 1926 r. – nominacja na prałata Jego Świątobliwości.

1928 r. – budowa domu parafialnego przy kościele św. Mikołaja zwanego Domem Młodzieży (Jugendheim), a po 1933 został przemianowany na Dom Św. Mikołaja (St. Nikolausheim), który służył działalności związków i stowarzyszeń kościelnych, a zwłaszcza duszpasterstwu młodzieży.

28 sierpnia 1932 r. – dzięki staraniom ks. Ulitzki uroczystość koronacji cudownego obrazu Matki Bożej w Raciborzu przez kard. A. Bertrama.

1937 r. – utworzenie z terytorium parafii św. Mikołaja parafii Matki Bożej z dotychczasowym wikariuszem na Starej Wsi ks. A. Szyrką jako kuratusem.

czerwiec 1937 r. – początek budowy kościoła pw. św. Józefa w Ocicach, 23 października 1938 r. poświęcenie nowego kościoła przez ks. Ulitzki, a w uroczystość zesłania Ducha Świętego 1939 r. konsekracja dokonana przez arcybiskupa wrocławskiego ks. kard. A. Bertrama.

11 lipca 1939 r. – urzędowy nakaz opuszczenia terytorium Śląska wskutek odprawiania nabożeństw w języku polskim pomimo od istniejącego 15 lipca 1937 r. zakazu władz i sprzeciwu wobec polityki germanizacyjnej na Górnym Śląsku. Szczególne nasilenie konfliktu nastąpiło w maju i czerwcu 1939 r. Po opuszczeniu Śląska ks. Ulitzka początkowo przebywał na plebanii u swojego przyjaciela ks. V. Nestora (1884-1943) w Beeskow w Brandenburgii, a następnie został kapelanem Sióstr Maryi przy szpitalu św. Antoniego w Berlinie-Karlshorst.

28 października 1944 r. – w ramach nasilających się represji po nieudanym zamachu na Hitlera, zatrzymanie i osadzenie w więzieniu w Berlinie.

21 listopada 1944 r. – osadzenie w obozie koncentracyjnym w Dachau, numer obozowy 133403.

29 marca 1945 r. – uwolnienie z obozu w Dachau, krótki pobyt w Kösching koło Ingolstadt, Norymberdze i Berlinie.

5 sierpnia 1945 r. – powrót do parafii św. Mikołaja w Raciborzu.

12 sierpnia 1945 r. – pod wpływem groźby mordu wyjazd z Raciborza i podjęcie posługi kapelana szpitala św. Antoniego w Berlinie-Friedrichshagen.

12 października 1953 r. – śmierć w Berlinie, a następnie pogrzeb na cmentarzu ewangelickim w Berlinie-Karlshorst.

